

Arrest

nr. 148 889 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 13 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 mei 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.12.2013 werd ingediend door :

K.S.P. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer E.Z. (R.R. 78020147976), die over verblijfsrecht beschikt in België, en dat zij huwelijksplannen hebben. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het staat de partner van betrokkene vrij haar naar haar land van herkomst te vergezellen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het eventuele huwelijk, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, E.E. (R.R. 12122040935), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Deze verplichting houdt een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het kindje van betrokkene kan zijn moeder vergezellen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verwijst naar diverse arresten die genomen zijn op grond van het EVRM. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan ze beweert dat deze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekster en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn.

Wat de vermeende schending van artikel 2 en artikel 5 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat deze artikels hier niet van toepassing zijn daar noch het leven noch de vrijheid van betrokkene door deze beslissing in gevaar gebracht wordt. Dezelfde redenering als voor artikel 8 is ook hier van toepassing.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Wat betreft het feit dat haar broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tót verblijf in te dienen. Bovendien stellen we vast dat betrokkene de verwantschap niet bewijst. Een verklaring van een derde of het louter voorleggen van gezinssamenstelling van de betrokken persoon heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier reeds zes jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich sinds 19.03.2009 bewust genesteld in de illegaliteit. Bovendien, aan betrokkene werd reeds op datum van 19.03.2009, 20.06.2011 en 23.11.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor discriminatie als 'gevalen bruid' indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, namelijk de verwijzing naar de duur van haar verblijf, de sociale banden die zij zou hebben opgebouwd en het feit dat zij Nederlandse les en een inburgeringscursus heeft gevolgd, hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en worden in de fase van het onderzoek van de ontvankelijkheid niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel. Tevens werpt zij een manifeste beoordelingsfout op.

2.1.2. Verzoekster licht haar eerste middel als volgt toe:

“1.1. Dat nergens uit de motivering van de beslissing tot onontvankelijkheid voor een toelating tot verblijf blijkt dat het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden en (financiële en psychologische) problemen die een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd zouden teweegbrengen in hoofde van verzoekster, verzoeksters levenspartner en hun kind.

Dat verweerder op de hoogte is van verzoeksters minderjarig kind in België.

Dat vaststaat dat een terugkeer van verzoekster voor onbepaalde tijd naar haar land van herkomst ernstige pedagogische, emotionele, psychologische en financiële schade bij verzoekster, verzoeksters levenspartner en hun kind zal berokkenen.

Dat verweerder echter nalaat met de deze vaststelling rekening te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Dat derhalve verweerders beslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

1.2.

Dat verweerder niet alleen naliert enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een terugkeer van verzoekster naar Turkije voor onbepaalde duur op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor haar levenspartner en hun kind.

Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de “verplichting” in hoofde van verzoekster om voor onbepaalde tijd naar haar land van herkomst terug te keren (teneinde aldaar een aanvraag voor een toelating tot verblijf te bekomen) en de ernstige schade welke bij een verwijdering verzoeksters levenspartner en hun kind in België zullen lijden.

Dat immers niet vergeten mag dat verzoekster pas op 20 december 2012 bevallen is van hun eerste kindje en dat het kind slechts anderhalf jaar oud is.

1.3.

Dat de noodzaak in hoofde van verzoekster om voor onbepaalde tijd naar haar land van herkomst terug te keren niet opweegt tegen de ernstige emotionele, pedagogische en financiële schade welke verzoekster, haar levenspartner en hun kind zullen lijden ingevolge het feit dat verzoekster niet aan de slag kan in België en geen inkomsten uit tewerkstelling in België zal kunnen bekomen. Immers verzoekster dient voor onbepaalde tijd naar Turkije terug te keren.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat een eventuele tewerkstelling van verzoekster in Turkije, waar de lonen veel lager zijn dan in België, onvoldoende inkomsten zal opbrengen om mede in het levensonderhoud van haarzelf, haar levenspartner en hun kind in België te voorzien.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel nu er geen enkele afweging door verweerder is gebeurd.

1.4.

Dat overeenkomstig het artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En het artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende.”

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de motiveringsplicht. Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige afdoende motivering te geven waarom verzoeksters minderjarig kind en verzoeksters levenspartner in België niet zouden volstaan om redelijkerwijze te rechtvaardigen dat verzoekster haar aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

2.1.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. Nauw daarbij aansluitend, is er slechts sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM). Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

2.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.7. De geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toegepaste wettelijke bepalingen.

2.1.8. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die louter betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.1.9. De redenen waarom het bestuur de in het middel ingeroepen omstandigheden niet als buitengewoon aanziet staan heel duidelijk te lezen in de motivering van de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer E.Z. (R.R. 78020147976), die over verblijfsrecht beschikt in België, en dat zij huwelijksplannen hebben. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Het staat de partner van betrokkene vrij haar naar haar land van herkomst te vergezellen. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het eventuele huwelijk, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat zij intussen samen een kindje hebben, E.E. (R.R. 12122040935), vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkene niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Deze verplichting houdt een eventuele tijdelijke scheiding in, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het kindje van betrokkene kan zijn moeder vergezellen."

2.1.10. In haar argumentatie gaat verzoekster volledig voorbij aan het feit dat de verwerende partij onder meer van oordeel is dat zij de geëigende procedure van artikel 10 van de Vreemdelingenwet moet gebruiken om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van haar relatie en, vooral, dat haar partner en haar kind haar kunnen vergezellen naar Turkije, laat staan dat zij aantoonde dat dit kennelijk onredelijk zou zijn. In die zin is de argumentatie, in zoverre ze is gestoeld op een effectieve scheiding met haar echtgenoot en kind en de mogelijke gevolgen daarvan niet dienstig. Voorts blijkt ook uit de motieven van de

bestreden beslissing dat de verwerende partij van oordeel is dat de verplichting om terug te keren om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen een eventuele tijdelijke scheiding met zich meebrengt, die geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en al evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt, nu deze niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Dat geen belangenafweging zou hebben plaatsgevonden kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekster alludeert dan wel op de problemen zoals hiervoor aangehaald, maar zij vergenoegt zich met loutere beweringen die niet van aard zijn om de desbetreffende motieven als kennelijk onredelijk aan te merken. Zij brengt zelf geen enkel concreet gegeven bij dat erop zou kunnen wijzen dat een eventuele tijdelijke scheiding problemen op verschillende vlakken met zich zouden meebrengen die van die aard zijn dat ze doen aannemen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Waar zij de verwerende partij trouwens verwijt geen onderzoek te hebben gedaan naar dergelijke problemen, moet erop worden gewezen dat de bewijslast bij de aanvrager ligt, die alle elementen die naar haar mening haar aanspraken rechtvaardigen, moet voorleggen aan de verwerende partij. Daarbij komt nog dat verzoekster niet aantoont dat zij de enige is die, wanneer zij ervoor zou kiezen om zich niet te laten vergezellen door haar echtgenoot en kind, de enige zou zijn die in hun levensonderhoud zou kunnen voorzien. Verder gaat zij ook voorbij aan de passus in de bestreden beslissing dat *het haar vrijstaat "een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."*

2.1.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, dat geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen uit het dossier, dan wel dat op kennelijk onredelijke of onevenredige wijze werd geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is.

2.1.12. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1951), en van de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK). Tevens voert zij de schending aan van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

2.2.2. Verzoekster licht haar tweede en laatste middel als volgt toe:

"2.1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat er in casu geen schending is van het art. 8 EVRM zonder enige afdoende motivering.

Dat in casu door verweerder geenszins werd rekening gehouden met de aanwezigheid in België van verzoeksters minderjarig kind en van verzoeksters levenspartner.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd geen schending zou uitmaken van het art. 8 EVRM. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van het art. 8 EVRM. Verzoekster meent dat de rechten van het kind in alle omstandigheden dient te primeren, dat de verantwoordelijkheid, de rechten en de plichten van de ouders dient gerespecteerd te worden, dat het kind niet mag gescheiden worden van zijn ouders en dat er sprake dient te zijn van een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de ouders voor hun kinderen.

Wanneer er sprake is van minderjarige kinderen dienen de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind door verweerder gerespecteerd te worden en kan geenszins verzoekster gedwongen worden voor onbepaalde tijd van haar minderjarig kind gescheiden te worden.

Evenmin kan de vader voor onbepaalde tijd van zijn minderjarig kind gescheiden worden.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveerde waarom een terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst voor onbepaalde tijd geen schending zou uitmaken van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van de art. 3, 5, 9 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het Kind”.

2.2.3. Onder verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, stelt de Raad vooreerst vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd om welke reden de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM in het licht van de aanwezigheid van verzoeksters partner en kind in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het bestuur motiveerde dienaangaande uitvoerig als volgt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene verwijst naar diverse arresten die genomen zijn op grond van het EVRM. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkene is om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan ze beweert dat deze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekster en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn.”

2.2.4. Verzoekster stelt dan wel dat hierover niet afdoende is gemotiveerd, maar geeft niet aan om welke reden, dit terwijl de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, doch enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Verder moet ook worden benadrukt dat reeds in het eerste middel werd vastgesteld dat verzoekster niet heeft betwist dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar het nodige te doen zou kunnen laten vergezellen door haar man en haar kind, zodat zij op geen enkele concrete wijze aantoont dat er überhaupt sprake zal zijn van een scheiding.

2.2.5. Verzoekster richt haar verzoekschrift tegen de beslissing die haar aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart. Het komt de verwerende partij toe om in deze beslissing te antwoorden op die elementen die door verzoekster werden aangehaald in haar aanvraag.

2.2.6. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat zij in de aanvraag op enig moment allusie heeft gemaakt op een mogelijke schending van de bepalingen van het IVRK waarnaar zij nu verwijst. In die optiek kan zij het de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad zou overigens zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.2.7. Verder blijkt niet dat verzoekster een verwijderingsmaatregel aanvecht.

2.2.8. Om de voorgaande redenen kunnen de voorgehouden schendingen van de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het IVRK niet dienstig worden aangevoerd. Bovendien moet andermaal worden gewezen op het feit dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich niet zou kunnen laten vergezellen door haar partner en haar kind, zodat een scheiding van één of beide ouders niet aannemelijk is gemaakt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS